2 Tesaloniceni - Comentarii Jean Koechlin

Persecuţiile cărora tesalonicenii le erau victime le măriseră credinţa, le sporiseră dragostea, făcuseră să se arate răbdarea lor. Ce le lipsea deci şi pentru ce apostolul consideră necesar să le adreseze şi această a doua epistolă? Speranţa, de astă dată, nu mai este numită, cu atât mai mult nu se spune nimic despre bucuria Duhului Sfânt (comp. cu 1 Tesaloniceni 1.3,6b). Pavel aşază înaintea lor adevăruri menite să le reanimeze aceste sentimente în inimi. Triumful prigonitorilor şi propriile lor suferinţe nu sunt decât pentru o vreme. „Dumnezeul răsplătirilor, Domnul, va răsplăti negreşit“ (Ieremia 51.56). Şi această răsplătire, a credincioşilor precum şi a celor răi, va avea loc în ziua Domnului. Ea este legată de manifestarea Sa glorioasă. Aceeaşi pedeapsă, „pieirea eternă“, îi va ajunge atât pe păgânii care au rămas de bunăvoie în ignoranţă faţă de Dumnezeu, cât şi pe creştinii de nume, „care nu ascultă de evanghelie“ (v. 8), în timp ce sfinţii, „toţi cei care au crezut“, vor fi văzuţi însoţindu-L pe Domnul, asociaţi în gloria Lui admirabilă (v. 10; Matei 13.43)! Însă buna plăcere a lui Dumnezeu, şi rugăciunea apostolului, este ca, de acum, Numele Domnului Isus Hristos să fie glorificat în fiecare dintre cei care Îi aparţin.

O întrebare solemnă îi tulbura pe tesaloniceni: oare ziua Domnului nu venise deja? Necazurile lor îi puteau lăsa să creadă, iar falşii învăţători chiar afirmau acest lucru. Nu! răspunde apostolul. În adevăr, această zi trebuia să fie precedată de trei evenimente: 1. strângerea noastră împreună la Domnul; 2. lepădarea de credinţă (gr. „apostazia“) a falsei biserici şi a iudeilor înşişi; 3. apariţia lui Antihrist, numit „omul păcatului“, „fiul pieirii“ (v. 3) şi „cel fărădelege“ (v. 8). Aceste nume subliniază, prin antiteză, trăsăturile Domnului Isus: dreptate, mântuire, ascultare totală de Dumnezeu.În această perioadă cumplită, o energie a rătăcirii, trimisă ca pedeapsă, va întuneca minţile oamenilor: n-au crezut adevărul, vor crede minciuna. „Taina fărădelegii lucrează deja“, adaugă apostolul (comp. cu 1 Ioan 2.18). Numai „Cel care opreşte acum“, Duhul Sfânt, pune o barieră în desfăşurarea răului în lume. Când acesta va fi părăsit pământul, împreună cu Biserica, fărădelegea nu va cunoaşte niciun frâu. Ce contrast însă între această putere satanică (v. 1-12) şi lucrarea Dumnezeului nostru şi Tată (v. 13-17)! El ne-a iubit, ne-a ales pentru mântuire, ne-a chemat la gloria Domnului nostru Isus Hristos. Să nu uităm acum să-I aducem mulţumiri (v. 13; cap. 1.3)!

Pavel invocă sprijinul sfinţilor prin rugăciunile lor (v. 1; 1 Tesaloniceni 5.25); la rândul său, el însuşi nu înceta să se roage pentru ei (cap. 1.11). Conta pe Domnul cel credincios pentru a-i întări şi a-i păzi de cel Rău. De asemenea, conta pe ascultarea lor, iar aceasta cuprindea împlinirea în toată simplitatea a îndatoririlor lor zilnice. Unii din Tesalonic încetaseră orice muncă. «Pentru că vine Domnul», estimaseră ei, «atunci la ce bun cultivarea pământului şi preocuparea cu treburile acestei vieţi?» Şi, ca o tristă consecinţă, ei se amestecau în toate (v. 11; vezi 1 Timotei 5.13). Pavel protestează cu vehemenţă. Nimic din învăţătura lui nu putea fi luat ca pretext pentru o asemenea neorânduială (v. 6, 7, 11; comp. cu 1 Tesaloniceni 4.11). Dimpotrivă, el însuşi dăduse exemplu, muncind cu mâna lui pentru a nu fi povară nimănui. Iar exemplul suprem este „răbdarea lui Hristos“ în aşteptarea momentului să Se înfăţişeze iubitei Sale adunări (v. 5).Odată cu scrisorile către Tesaloniceni ajungem la sfârşitul epistolelor pe care Pavel le-a scris celor şapte adunări atât de diferite. În acestea sunt tratate multiple aspecte ale vieţii şi învăţăturii creştine, de la căpătarea mântuirii, în Epistola către Romani, până la gloria viitoare. Toate aceste învăţături sunt de o valoare inestimabilă pentru noi. Domnul să ne ajute să le reţinem, pentru a rămâne tari (cap. 2.15)!